

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 449/2017
01.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене Иване Ђуровић, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Иване Ђуровић, адвоката Јована Ђирића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 44/16 од 30.01.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 251/17 од 30.03.2017. године, у седници већа одржаној 01.06.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене Иване Ђуровић, адвоката Јована Ђирића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 44/16 од 30.01.2017. године и Апелационог суда у Београду Кж1 251/17 од 30.03.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Панчеву 2К 44/16 од 30.01.2017. године, окривљена Ивана Ђуровић, оглашена је кривом због извршења продуженог кривичног дела проневера из члана 364. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од 10 (десет) година. Пресудом је оштећеној АА из ... досуђен имовинскоправни захтев у целини, те је окривљена обавезана да оштећеној исплати износ од 20.595.502,82 динара, у року од једне године од дана правноснажности наведене пресуде. Истом пресудом, окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка 10.000,00 динара на име паушала, Вишем јавном тужилаштву у Панчеву 50.137,25 динара, као и да плати трошкове оштећеној АА из ..., које је имала за ангажовање пуномоћника у износу од 120.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 251/17 од 30.03.2017. године, усвајањем жалбе браниоца окривљене Иване Ђуровић, адвоката Јована Ђирића, преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву 2К 44/16 од 30.01.2017. године, и то у погледу правне квалификације и одлуке о кривичној санкцији и имовинскоправном захтеву, тако што је Апелациони суд у Београду, радње окривљене Иване Ђуровић, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом,

правно квалификувао као кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, те је применом наведеног законског прописа и одредби члана 4, 42, 45. и 54. КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 5 (пет) година. Од окривљене је одузета имовинска корист прибављена кривичним делом у износу од 20.595.502,82 динара, а оштећена „АА“ ..., је упућена на парнични поступак ради остварења имовинскоправног захтева, док је првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљене Иване Ђуровић, адвокат Јован Ђирић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 4. ЗКП, а због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 9) ЗКП и члана 439. тачка 2) у вези члана 104. став 6. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијану другостепену пресуду, тако што ће окривљену ослободити од оптужбе да је извршила кривично дело које јој је стављено на терет, или укине првостепену и другостепену пресуду и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијана другостепена пресуда Апелационог суда у Београду, донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. У вези са истакнутом повредом, бранилац наводи да је окривљена била оптужена за радње извршења које су се састојале у присвајању новца који јој је био поверен на раду, а да је Апелациони суд у Београду утврдио да окривљеној новац претходно није био поверен у служби или на раду у државном органу, већ да је иста „искоришћавала границе својих овлашћења“ и на тај начин, према ставу браниоца, у своју пресуду унео измене у односу на оптужни акт, које подразумевају описивање конститутивних елемената кривичног дела, који нису били садржани у оптужници. Због наведеног, бранилац сматра да чињенични опис у изреци другостепене пресуде, није остао у границама чињеничног основа из оптужбе, те да је тиме пресудом Апелационог суда у Београду, оптужба прекорачена.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници. Ставом 2. тог члана прописано је да суд није везан за предлоге тужиоца у погледу правне квалификације кривичног дела.

Према налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају се уопште не може говорити о прекорачењу оптужбе, како то неосновано бранилац

истиче у поднетом захтеву, јер у другостепеној пресуди Апелационог суда у Београду, нема чињеничног описа радње извршења, већ је наведеном пресудом преиначена првостепена пресуда Вишег суда у Панчеву, у погледу правне квалификације, одлуке о кривичној санкцији и имовинскоправном захтеву, тако што је Апелациони суд у Београду радње окривљене за које је првостепеном пресудом оглашена кривом (чињенични опис тих радњи, идентичан чињеничном опису из оптужнице), правно квалификовао као кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ и окривљену осудио на казну затвора у трајању од 5 година.

Из изнетих разлога, по оцени овог суда неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене Иване Ђуровић, истиче да је побијана другостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Поред тога, бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да је у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, примењен закон који се не може применити, односно да је погрешно примењен закон, јер се не ради о једном кривичном делу које је извршено из више радњи предузиманих у континуитету које би представљале јединствену целину и које се не би могле посматрати саме за себе, како то сматра апелациони суд, већ је према наводима захтева, реч о једном продуженом кривичном делу које обухвата више самосталних радњи извршења, где свака од тих радњи представља посебно кривично дело и при чему од сваке те радње почињу да теку рокови застарелости, те је, према ставу браниоца, другостепени суд, био дужан да правилном применом закона, донесе одбијајућу пресуду у смислу члана 422. тачка 3) ЗКП, за све радње за које је наступила застарелост кривичног гоњења на дан доношења другостепене пресуде.

Изнетим наводима, бранилац окривљене указује на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 104. став 6. КЗ, и у вези са тим на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева браниоца окривљене нису основани, јер је апелациони суд, приликом доношења побијане другостепене пресуде, у складу са својим законским овлашћењима и независан правном квалификацијом јавног тужиоца, радње окривљене за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, правно квалификовао као кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. КЗ, износећи аргументе да те радње немају карактер посебних радњи, да се не ради о више самосталних кривичних дела које испуњавају услове да постоје самостално, већ да је реч о једном кривичном делу које је извршено из више радњи предузиманих у континуитету, које се не могу посматрати саме за себе, те да се стога и период извршења има посматрати у целисти, и застарелост рачунати у односу на последњу противправну радњу. Стога, неосновано бранилац истиче да је другостепени суд у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе, погрешно применио закон у погледу оцене застарелости, пошто се и по налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају, не ради о идентичним радњама и околностима, већ је реч о различитим радњама које заједно представљају једну целину, па се радњом извршења има сматрати све време док траје произведено противправно стање, те и рок застарелости почиње тећи од момента када престане такво стање.

Због изнетог, по оцени овог суда, неосновано бранилац окривљеног указује да је побијаном другостепеном пресудом Апелационог суда у Београду учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези са чланом 104. став 6. КЗ и у вези са тим повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић